

Пилинки-пустунки

Еліна Заржицька

- Мня-ау! - сказав Кіт, з огидою оглядаючи свої лапки. - Знову митися доведеться - скільки на підлозі пилуки... Чому цього пилу завжди так багато?

- Чим нас більше - тим веселіше жити, - відповіли йому Пилинки.

Вони зіскочили з сонячного Промінчика й затанцювали гопака.

- Який жах! - поскаржився Кактус. - Ці Пилинки такі невгамовні, такі метушливі, що у мене від їх витівок у носі свербить.

- Будемо гратися? - шурхнув Вітерець, зазираючи у кімнату. І, не дочекавшись відповіді, підкинув Пилинки вгору, до стелі.

- Пчхі-і-і! - чхнула Люстра. - Дзинь-дзяк! - затріпотіли, вдаряючи товстобоку Лампочку, дрібненькі кришталіки.

- Яка вона гладенька, лисуча! - раділи Пилинки, вкриваючи Лампочку суцільним сірим шаром.

- Відчепіться! - зайшлася криком Лампочка, намагаючись позбутися пройдисвіток, зігнати їх зі своєї, колись прозорої, шкіри.

- Знову цей пил... - зітхнула Мама й дістала Пилосос.

До кімнати увійшов Хлопчик.

- Допоможи мені прибирати, синку, - попрохала Мама. - Інакше я не встигну приготувати обід.

- Ми з Пилососом давні друзі, тому охоче попрацюємо разом, - погодився Хлопчик й увімкнув Пилосос.

Намагаючись перекинути басовите гудіння, Хлопчик заспівав бадьюру пісеньку.

- Треба тікати звідси, - вирішив Кіт. - Цей гамір заважає мені відпочивати.

І, помахуючи хвостом, він велично покрокував до кухні, намагаючись опинитися подалі від надокучливого залізного звіра й поближче до улюблених смачних котлет.

Саме у цей час Пилосос вправно тицяв довгий ніс у найдавніші закутки.

- Де ви, рідненькі? Куди заховалися? - пахкав він, підстрибуючи спересердя.

Пилинки задоволено реготали й перелітали з місця на місце.

- Знову бешкетувати? - розлютився Пилосос. - Ото я вас... Зупиніться! Від мене вам не втекти! Все одно, спіймаю та з'їм!

- Горлаєш, аж на десятій вулиці чути, - дражнилися Пилинки. - Ми на книжковій шафі. Хіба не бачиш?

- Ні, ми тут! - гаморили з карниза інші.

- На нас подивися! - кричали Пилинки, які мешкали у скляній вазі.

- Стривайте, дурненькі, почекайте на мене! - ревів Пилосос.

- Ти вже прибрав, синку? - поцікавилася Мама, яка вже не тільки приготувала обід, але й розклала посуд.

- Ні-і! Ці Пилинки хитрі, вони від нас ховаються, - в один голос поскаржилися

Хлопчик та Пілосос.

- Нічого, - заспокійливо посміхнулася Мама. - От я навчу вас, що робити. Треба спочатку у цьому напрямку, а потім у зворотному - так, так і так! - і Мама швидко повела щіткою спочатку в один бік, а потім в інший. Потім вона взяла спеціальну серветку і протерла нею стіл та шафу.

- Спіймалися, голубоньки, - радів Пілосос, ковтаючи Пилинок, які спохмурніли і більше не хихотіли.

- Ми будемо сумувати у темряві, - схлипували деякі Пилинки, зникаючи у залізному тілі Пілососа.

- До побачення! - бурмотіли інші. - Ми ще зустрінемося з вами, і тоді...

- Мняв! Як охайно стало навкруги! - радів Кіт, вмощуючись на канапі.

- Як легко дихати! І в носі не свербить! - підтримав його Кактус.

- Боротьба була важкою, але ми перемогли! - заплескав у долоні Хлопчик.

- Ходімо обідати, герою. Тільки руки спочатку помий, - нагадала Мама.

Зазирнувши у вікно, нові Пилинки перелякано сахалися. "Чому в кімнаті немає жодної нашої родички? - тривожилися вони. - Щось тут не так. Підемо шукати інший притулок". І летіли далі, обминаючи чисту кімнату.